RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 119.628 van 21 mei 2003
in de zaak A. 102.091/XIV-2768.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat L. ESTERCAM,
kantoor houdende te 2000 ANTWERPEN,
Louizastraat 39

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Oekraïense nationaliteit, op 23 februari 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 februari 2001 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 27 oktober 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 4 april 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het administratief dossier van de eerste verwerende partij en de nota van de tweede verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 8 januari 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 april 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat L. ESTERCAM, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. XXX, van Oekraïense nationaliteit, komt op 13 november 1999 in België binnen waar zij zich op 19 november 1999 vluchteling verklaart.

1.2. Op 27 oktober 2000 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 8 februari 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 27 oktober 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

> "Aan betrokkene werd op 22 december 2000 op haar gekozen woonplaats een oproeping aangetekend verstuurd om de motieven voor haar asielaanvraag te komen toelichten of deze schriftelijk over te maken aan het Commissariaat-generaal.
> Aangezien betrokkene zonder geldige reden binnen de maand na de verzending ervan geen gevolg heeft gegeven aan deze oproeping noch aan de vraag om inlichtingen, bevestigt de Commissaris-generaal overeenkomstig artikel 52, par. 2, al. 4, van de Vreemdelingenwet, de weigering van verblijf besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 27 oktober 2000.
> De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat verzoekster als middelen aanvoert:

"IN HOOFDORDE
De beslissing van 8.2.2001 van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen is nietig.
Deze beslissing werd ten onrechte genomen zonder verhoor.
Betrokkene kon op het verhoor van het commissariaat-generaal, waartoe zij uitgenodigd werd niet aanwezig zijn, om redenen onafhankelijk van haar wil.
Kort voor zij zich diende aan te bieden werd zij in het Stadspark te Antwerpen door een dief krachtig op de grond geduwd, en werd haar handtas gestolen met alle papieren in; ook dezen betreffende haar asielaanvraag.
Klacht werd hiervan ingediend bij het zeer dichtbijgelegen politiekantoor. Aldaar werd haar beloofd dat de politie het nodige zou doen om voor haar het commissariaat-generaal hiervan op de hoogte te brengen, en mede te delen dat zij onmogelijk kon komen.
Verzoekster was van mening dat de zaak hiermee geregeld was, en zij verdere berichten diende af te wachten.
Het verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dd. 4.11.1950, inzonderheid art. 6 werd hierdoor geschonden.
Vermits verzoekster geen kennis heeft gekregen van de motieven tot de bevestiging van de weigering van verblijf, en evenmin de gelegenheid gekregen valabele redenen voor te brengen waarom zij de convocatie niet zou hebben beantwoord, worden (worden) tevens haar rechten op verdediging, zoals weerhouden in art. 6 van voormeld verdrag geschonden.
IN ONDERGESCHIKTE ORDE
Moest de Raad van State op de argumentatie in hoofdorde ontwikkeld, niet ingaan - quod-non, dan nog dient verzoekster hoger beroep tot nietigverklaring aan te tekenen, omdat de beslissing van het commissariaat-generaal ongeldig, minstens ongegrond is.
Feiten
In oktober 1999 begonnen de feiten die de oorzaak waren van de moeilijkheden die verzoekster in Oekraïne kreeg.
Verzoekster was aan het wandelen, en aan een groot waterdok gekomen, waar ook wel boten werden aangelegd; werd zij getuige van een vreemd schouwspel.
Er kwam een auto aangereden, waar twee personen uitstapten, en uit het koffer iets uithaalden wat ze in het water gooiden.
Enkele dagen nadien speelde dit vreemd gebeuren nog door het hoofd van verzoekster, die zich afvroeg wat dat wel zou kunnen zijn.
Ze belde de politie en ging naar het politiekantoor.
Ze zegde dat er nà dat ogenblik van het vreemde schouwspel een politiewagen de vreemde wagen kruiste.
Enkele dagen nadien moet ze dan naar het politiekantoor komen om te zeggen welke politieagent er wel in de combi zat.
Ze had schrik om dat te zeggen en was maar voor 90 % zeker.
Ze zijn ook samen met de politie naar de plaats gegaan waar het gebeurde.
3 dagen nà dit bezoek op het politiekantoor, werd zij toen, ze met een vriendin aan het wandelen was, opzettelijk omver gereden door een auto. Zij werd zwaar gekwetst.
Op 3 november 1999 had er zich een 2de interview op het politiekantoor plaats. De ondervragende politie zei wel: 'pas op wat ge zegt.'
Dezelfde avond van die ondervraging stopte er op straat een wagen naast haar, en kreeg zij van een persoon die zijn been uitstak zware stampen.
Zij viel en kwetste alzo zeer hevig het hoofd, en diende 1 nacht in het ziekenhuis te verblijven. Zij hield er ook een rugletsel van over.
Verzoekster dacht dat haar gezondheidstoestand wel zou beteren.
Na deze feiten werd zij kort nadien op straat aangereden door een moto, waarop twee personen zaten. Dezen hebben haar dan verder zeer heftig geslagen.

Haar kaaksbeenderen werden hierdoor gebroken, en een tandprot(h)ese brak. Hierdoor geraakte een stuk vast in haar keel, zodat ze bijna niet meer kon ademen. Ze lieten haar voor dood achter.
Ze werd hiervoor in het hospitaal verzorgd.
Dan begreep verzoekster dat ze zich diende te verstoppen en dook onder bij vrienden, L. en N., in een opbouwzone buiten de stad.
Deze mensen maakten haar duidelijk dat deze onderduiking niet kon blijven duren, en dat ze haar gezondheidsproblemen, ontstaan ingevolge deze diverse aanrijdingen en slagen niet konden verzorgen.
Verzoekster begreep dan dat het haar onmogelijk was nog langer in haar thuisland te blijven. Alles werd dan in orde gebracht om op 10 november 1999 het land te verlaten.
Ten gronde - middelen
Het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen schond art. 62 van de wet van 15 december 1980.
De commissaris-generaal motiveert op geen enkele wijze waarom hij van oordeel is dat de Minister op correcte wijze heeft besloten tot de weigering van verblijf.
De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen werd geschonden.
Ook art. 52 van de wet van 15 december 1980.: het commissariaat-generaal heeft het noodzakelijk onderzoek naar de ontvankelijkheid van de asielaanvraag ten onrechte achterwege gelaten.
Zeker werd art. 1 A (2) van de Internationale Conventie van Genève van 28 juli 1951 betrekking hebbend op het statuut van d(e) vluchtelingen met de voet getreden.
Hogervermelde uiteengezette feiten tonen aan dat verzoekster (een) zeer gegronde vrees heeft voor haar fysische integriteit, zelfs voor haar leven.
Door zonder verhoor te verwijzen naar de voorafgaande motivatie van de beslissing van de vreemdelingen, werden de rechten van verzoekster met de voet getreden.
Ten onrechte beweert het Ministerie van Binnenlandse zaken, ongemotiveerd overgenomen door het commissariaat-generaal dat betrokkene niet zou vallen onder de voorwaarden om asiel aan te vragen.
Niets is minder waar.
Uit het relaas door verzoekster voorgebracht, blijkt duidelijk dat zij last heeft gekregen met de autoriteiten.
De problemen zijn ontstaan vanaf het ogenblik van haar verklaringen bij de Politie. Niet voorheen.
Trouwens op het politiekantoor, waar ze 3 interview 's heeft doorgemaakt werd haar steeds duidelijk gemaakt: ‘zie wat ge zegt,’, ‘ge zult beter zwijgen’, ‘als men in een andere kamer hoort wat ge zegt, zult ge moeilijkheden krijgen.’
De asielaanvraag is dus wel degelijk ontvankelijk.
Verzoekster lijdt verder ingevolge haar doorstane vervolging aan een hersentrauma, en heeft het zeer moeilijk om feiten rustig op een rijtje te zetten.”;

2.2.1. Overwegende dat onder “In hoofdorde” verzoekster uiteenzet dat de bestreden beslissing ten onrechte werd genomen zonder verhoor; dat verzoekster stelt dat zij, om redenen onafhankelijk van haar wil, niet aanwezig kon zijn op het verhoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen: kort voor zij zich diende aan te melden werd zij in het stadspark te Antwerpen overvallen waarbij haar handtas werd gestolen waarin de papieren van haar asielaanvraag zaten; dat verzoekster stelt dat zij een klacht heeft ingediend bij de politie en er haar werd beloofd dat de politie het nodige zou doen om voor haar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op de hoogte te brengen en mede te delen dat zij onmogelijk kon komen; dat volgens verzoekster zij geen kennis heeft gekregen van de motieven van de bestreden beslissing en zij evenmin de gelegenheid kreeg valabele redenen aan te brengen waarom zij de convocatie niet zou hebben beantwoord; dat bijgevolg verzoekster meent dat haar rechten van verdediging werden geschonden, zoals bepaald in artikel 6 van het E.V.R.M.;

2.2.2. Overwegende dat betwistingen in verband met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen en de erkenning van hun asielrecht buiten de toepassingssfeer van artikel 6 van het E.V.R.M. vallen, omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben; dat derhalve verzoekster de schending van artikel 6 van het E.V.R.M. niet dienstig kan inroepen;

2.2.3. Overwegende dat de bestreden beslissing gemotiveerd is door het feit dat verzoekster zonder geldige reden binnen een maand na de verzending van de oproepingsbrief geen gevolg heeft gegeven aan de oproeping, noch aan de vraag om inlichtingen; dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de oproepingsbrief van 22 december 2000 uitdrukkelijk vermeldt: “Indien een geval van overmacht U belet gevolg te geven aan deze oproeping, wordt U dringend verzocht enerzijds het bewijs van de ingeroepen overmacht en anderzijds de elementen die U ter ondersteuning van uw asielaanvraag wil inroepen, binnen de maand die volgt op de datum van deze oproeping per aangetekend schrijven over te maken aan het Commissariaat-generaal.”; dat onderaan de oproepingsbrief staat: “Verwittiging: in tegenstelling tot de procedure bij de Vaste Beroepscommissie, die jurisdictioneel van aard is, heeft de procedure op het Commissariaat-generaal een zuiver administratief karakter. Zo is de Commissaris-generaal niet verplicht de kandidaat-vluchtelingen en/of hun eventuele advocaten op te roepen. Met de huidige brief biedt de Commissaris-generaal U niettemin de gelegenheid de elementen aan te brengen die U ter aanvulling van Uw dossier wil inroepen.”; dat, hoewel zich in het administratief dossier bepaalde stukken bevinden die, enerzijds, de uiteenzetting van verzoekster bevestigen, namelijk de politie heeft, in aanwezigheid van verzoekster, op 10 januari 2001 telefonisch contact opgenomen met het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij werd medegedeeld dat zij de avond voor het verhoor zou zijn overvallen in het stadspark te Antwerpen en daarvan thans aangifte deed en, anderzijds, aantonen dat verzoekster voornoemde feiten heeft bevestigd bij aangetekend schrijven op 10 januari 2001 gericht aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voornoemde feiten niet als een geldige reden van overmacht heeft beschouwd; dat de overweging van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet als onredelijk overkomt aangezien voornoemde feiten niet aantonen dat verzoekster zich op 10 januari 2001 in de onmogelijkheid bevond om gevolg te geven aan de oproeping; dat daarenboven uit geen enkel stuk van het administratief dossier blijkt dat verzoekster schriftelijk haar asielmotieven heeft medegedeeld aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en zodoende gevolg heeft gegeven aan de vraag om inlichtingen; dat uit het voorgaande blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen artikel 52, § 2, 4**/** van de Vreemdelingenwet oordeelkundig heeft toegepast; dat de bestreden beslissing van administratiefrechtelijke aard is, zodat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet verplicht is om verzoekster te horen; dat de beslissing bijgevolg afdoende is gemotiveerd;

2.2.4. Overwegende dat verzoekster “in ondergeschikte orde” de schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 52 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1, A, (2) van de Vluchtelingenconventie; dat dit middel niet dienstig kan worden aangevoerd, éénmaal is vastgesteld, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel, dat de Commissaris-generaal een correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 52, § 2, 4**/** van de Vreemdelingenwet;

2.2.5. Overwegende dat de middelen dienen te worden verworpen;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig mei tweeduizend en drie, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

K. VANHOUTTE. **A. BEIRLAEN.**